

PEREGRIJN

Aria was hier ergens.

Perry bewoog zich snel door de nacht, achter haar geur aan. Hij hield zijn pas niet in, zelfs niet toen hij het donkere bos om zich heen afspeurde, ook al bonkte zijn hart tegen zijn ribben. Raas had hem verteld dat ze weer buiten was, was zelfs een vi-ooltje komen brengen met een bericht, als bewijs, maar Perry zou het pas geloven als hij haar zag.

Bij een hoge stapel rotsblokken liet hij zijn boog, pijlkoker en tas vallen. Toen sprong hij van het ene rotsblok naar het andere, tot hij helemaal bovenop stond. De hemel was bedekt met een dikke laag wolken die de zachte gloed van het Aetherlicht weer-spiegelden. Hij speurde de glooiende heuvels af, en zijn blik bleef rusten op een kaal stuk land. Het zag er verschroeid uit en had een zilveren tint: een litteken, veroorzaakt door winterse stormen. Een groot deel van zijn territorium, twee dagen verder naar het westen, zag er ook zo uit.

Perry verstrakte toen hij in de verte de gloed van een kampvuur zag. Hij snoof de lucht op. Een koele windvlaag voerde de geur van rook met zich mee. Dat moest haar zijn. Ze was vlakbij.

‘Zie je iets?’ riep Rif naar boven. Hij stond een meter of zeven lager. Het zweet glinsterde op zijn gebruide huid en liep langs het litteken dat vlak onder zijn neus begon en doorliep tot boven zijn oor, waardoor zijn wang in tweeën leek te zijn gedeeld, en hij hijgde. Een paar maanden geleden waren ze nog vreemden

voor elkaar geweest. Nu was Rif het hoofd van zijn wacht en verliet hij zelden zijn zijde.

Perry klauterde naar beneden en landde met een vochtig gekraak op een laag smeltende sneeuw. 'Ze zit een eindje verder naar het oosten. Anderhalve kilometer. Minder misschien.'

Rif veegde met zijn mouw over zijn gezicht om zijn vlechten weg te duwen en het zweet af te vegen. Gewoonlijk kon hij Perry moeiteloos bijhouden, maar na twee dagen stevig doorlopen lieten de tien jaar leeftijdsverschil zich gelden. 'Jij zei dat ze ons kon helpen het Stille Blauw te vinden.'

'Ze zal ons ook wel helpen,' zei Perry. 'Dat heb ik toch gezegd. Zij moet het ook vinden, net als wij.'

Rif liep met grote passen op Perry af en bleef nog geen halve meter bij hem vandaan staan. Hij kneep zijn ogen samen. 'Dat heb je inderdaad gezegd.' Hij legde zijn hoofd in zijn nek en snoof de lucht op, een brutaal, dierlijk gebaar. Hij hield zijn Zintuig niet half verborgen, zoals Perry. 'Maar daarom zijn we niet achter haar aan gekomen,' zei hij.

Perry kon zijn eigen stemmingen niet lezen, maar hij kon zich voorstellen wat voor geuren Rif had opgevangen. Gretigheid, een groene, scherpe, levendige geur. De zware, dierlijke lucht van verlangen. Onmiskkenbaar. Rif was ook een Scire. Hij wist precies wat Perry voelde, nu hij Aria snel zou zien. Geuren logen nooit.

'Het is een van de redenen,' zei Perry gespannen. Hij raapte zijn spullen op en hing ze ongeduldig over zijn schouders. 'Slahier samen met de anderen kamp op. Ik ben tegen zonsopkomst weer terug.' Hij draaide zich om en wilde weggaan.

'Zonsopkomst, Perry? Denk je echt dat de Getijen nog een Bloedheer kwijt willen?'

Perry verstijfde en draaide zich weer naar hem om. 'Ik ben hier al zo vaak in mijn eentje naartoe gegaan.'

Rif knikte. 'Ja, vast. Als jager.' Met nonchalante, trage bewegingen, alsof hij nog steeds buiten adem was, haalde hij een waterzak uit zijn leren tas. 'Je bent nu wel iets belangrijker.'

Perry staarde naar het bos. Daar stonden Twijg en Gren op de uitkijk voor het geval er gevaar dreigde. Ze beschermden hem al sinds hij zijn territorium had verlaten. Rif had gelijk. Hier in de grenslanden gold maar één regel: overleven. Het was hier levensgevaarlijk voor hem zonder zijn wacht. Perry slaakte een lange zucht toen zijn hoop vervloog dat hij een nacht alleen met Aria zou kunnen doorbrengen.

Met een ferme klap deed Rif de kurk weer in zijn waterzak. 'Nou? Wat beveelt mijn heer?'

Perry schudde zijn hoofd toen Rif hem zo formeel aansprak. Dat was zijn manier om hem aan zijn verantwoordelijkheden te herinneren. Alsof hij die ooit zou vergeten. 'Je heer wil één uur voor zichzelf,' zei hij, en hij draafde weg.

'Peregrijn, wacht nou. Je moet...'

'Eén uur,' riep Perry over zijn schouder. Wat Rif ook wilde, het kon wachten.

Toen hij zeker wist dat hij Rif achter zich had gelaten, verstevigde Perry zijn greep op zijn boog en begon te rennen. Geuren vlogen voorbij terwijl hij zijn weg zocht tussen de bomen. De rijke, beloftevolle geur van natte aarde. De geur van Aria's kampvuur. En háár geur. Die van viooltjes, zoet en zeldzaam.

Perry genoot van het branderige gevoel in zijn benen en de frisse lucht in zijn longen. De winter was een seizoen om te blijven waar je was terwijl de Aetherstormen verwoestingen aanrichtten, en hij was al veel te lang niet meer in de buitenlucht geweest, al niet meer sinds hij Aria naar de Inlingbolster had gebracht om haar moeder te zoeken. Hij had zichzelf wijsge maakt dat ze terug was op de plek waar ze thuishoorde, bij haar eigen volk, en dat hij voor zijn eigen stam moest zorgen. Maar toen, een paar dagen geleden nog maar, was Raas met Sintel naar de nederzetting gekomen om hem te vertellen dat ze hier was, buiten. Vanaf dat moment kon hij nergens meer aan denken, behalve dat hij bij haar wilde zijn.

Perry stooft over een met gras begroeide helling die zacht was

geworden door de regen en hield het bos scherp in de gaten. Tussen de bomen was het donker. Het Aetherlicht scheen zacht door het bladerdak heen, maar dankzij zijn scherpe Nachtkijkerogen kon hij elke tak, elk blaadje duidelijk onderscheiden. Bij elke stap werd de geur van Aria's kampvuur sterker. Opeens moest hij denken aan het spelletje dat ze altijd met hem speelde: dan sloop ze stil als een schaduw op hem af en drukte opeens een kus op zijn wang. Hij kon de glimlach niet tegenhouden die om zijn lippen speelde.

Verderop zag hij iets bewegen, een vage schim tussen de bomen. Aria rende op hem af. Soepel. Geruisloos. Geconcentreerd, terwijl ze de omgeving afspeurde. Toen ze hem zag sperde ze ver-rast haar ogen open, maar ze hield haar pas niet in, en hij ook niet. Hij schudde zijn spullen van zich af, liet ze op de grond vallen en trok een sprintje. Voor hij het wist botste ze tegen zijn borst en lag ze in zijn armen, geurig en tastbaar.

Perry hield haar stevig vast. 'Ik heb je gemist,' fluisterde hij in haar oor. Hij kon haar niet dicht genoeg tegen zich aan houden. 'Ik had je nooit moeten laten gaan. Ik heb je zo verschrikkelijk gemist.'

De woorden tuimelden over zijn lippen. Hij zei van alles wat hij niet van plan was geweest, tot ze zich terugtrok en naar hem glimlachte. Toen kon hij geen woord meer uitbrengen. Hij bestudeerde de welving van haar smalle wenkbrauwen, die net zo zwart waren als haar haar, en de intelligentie in haar grijze ogen. Ze was beeldschoon, met haar lichte huid en haar fijne trekken. Mooier nog dan hij zich herinnerde.

'Je bent er,' zei ze. 'Ik wist niet zeker of je zou komen.'

'Ik ben vertrokken zodra ik...'

Voordat hij zijn zin kon afmaken had ze haar armen al om zijn hals geslagen en zoenden ze elkaar. Het was een onhandige, haastige zoen. Allebei hijgden ze te veel. Glimlachten ze te breed. Perry wilde het rustiger aan doen, overal uitgebreid van genieten, maar hij kon het geduld niet opbrengen. Hij wist niet wie er als eerste begon te lachen, zij of hij.

‘Dat kan ik veel beter,’ zei hij, precies op het moment dat zij zei: ‘Je bent langer geworden, ik zou zweren dat je bent gegroeid.’

‘Langer?’ vroeg hij. ‘Ik hoop van niet.’

‘Het is echt zo,’ zei ze. Ze bestudeerde zijn gezicht alsof ze alles over hem wilde weten. Ze wist al bijna alles. In de tijd die ze samen hadden doorgebracht had hij dingen tegen haar gezegd die hij nog nooit iemand had verteld. Aria’s glimlach vervaagde toen haar blik bleef rusten op de ketting om zijn hals. ‘Ik heb gehoord wat er is gebeurd.’ Ze stak haar hand uit, en het gewicht op zijn sleutelbeenderen verdween. ‘Je bent nu Bloedheer.’ Ze sprak zachtjes, meer in zichzelf dan tegen hem. ‘Dit is... Hij is schitterend.’

Hij tuurde naar beneden, naar haar vingers die over de zilveren schakels streken. ‘Hij is vooral zwaar,’ zei hij. Dit was het mooiste moment dat hij had beleefd sinds hij de ketting maanden geleden had aanvaard.

Aria keek hem in de ogen. Haar opgewektheid verdween. ‘Wat erg van Dal.’

Perry keek naar het schaduwrijke bos en probeerde het plotselinge brok in zijn keel weg te slikken. De herinnering aan de dood van zijn broer hield hem ’s nachts wakker. Soms, als hij alleen was, kon hij geen adem krijgen. Teder haalde hij Aria’s hand van de ketting en verstrengelde zijn vingers met de hare.

‘Een andere keer,’ zei hij. Ze moesten elkaar nog alles vertellen over de afgelopen maanden. Hij wilde met haar praten over haar moeder. Hij wilde haar al troosten sinds hij het nieuws van Raas had vernomen. Maar niet nu, want hij had haar net terug. ‘Een andere keer, goed?’

Ze knikte, met een warme, begrijpende blik in haar ogen. ‘Een andere keer.’ Ze draaide zijn hand om om de littekens te bekijken die Sintel hem had bezorgd. Ze waren zo bleek en dik als stroompjes kaarsvet en vormden een web van zijn knokkels tot aan zijn pols. ‘Heb je hier nog steeds last van?’ vroeg ze terwijl ze de littekens volgde met haar vingertoppen.

‘Nee. Ze doen me aan jou denken... toen je mijn hand verbond.’ Hij boog zijn hoofd en legde zijn wang tegen de hare. ‘Dat was de eerste keer dat je me zonder weerzin aanraakte.’ Als ze zo dichtbij was, was haar geur overal. Hij verspreidde zich door zijn lichaam, opwindend en kalmerend tegelijk.

‘Heeft Raas je verteld waar ik naartoe ga?’ vroeg ze.

‘Ja.’ Perry rechtte zijn rug en keek op. Hij kon de stromingen van de Aether niet zien, maar wist dat ze zich daar ergens boven de wolken voortbewogen. Elke winter werden de Aetherstormen sterker en brachten ze vuur en vernietiging met zich mee. Perry wist dat het alleen maar erger zou worden. Zijn stam zou het alleen overleven als ze het land konden vinden waarvan werd beweerd dat het vrij was van Aether, hetzelfde waar Aria naar op zoek was. ‘Hij zei dat je op zoek bent naar het Stille Blauw.’

‘Je hebt Bliss gezien.’

Hij knikte. Ze waren samen naar de Bolster gegaan om haar moeder te zoeken, maar hij bleek te zijn vernietigd door de Aether. Koepels zo groot als heuvels waren ingestort. Drie meter dikke muren waren als eierschalen vermorzeld.

‘Het is hooguit een kwestie van tijd voor met Rêverie hetzelfde gebeurt,’ ging ze verder. ‘Het Stille Blauw is onze enige kans. Alles wat ik heb gehoord wijst op de Hoorns. Op Sabel.’

Perry’s harts slag versnelde toen hij die naam hoorde. Zijn zus Liv had afgelopen lente met de Bloedheer van de Hoorns zullen trouwen, maar ze was bang geworden en weggelopen. Ze was nog steeds niet terug. Hij zou snel genoeg met Sabel te maken krijgen.

‘De stad van de Hoorns is nog omsloten door ijs,’ zei hij. ‘Rand zal pas weer bereikbaar zijn als de pas in het noorden ijsvrij is. Dat kan nog wel een paar weken duren.’

‘Weet ik,’ zei ze. ‘Ik had gedacht dat het ijs nu wel gesmolten zou zijn. Zodra de pas vrij is, ga ik naar het noorden.’

Abrupt deed ze een pas bij hem vandaan, hield snel en alert haar hoofd scheef en speurde het bos af. Hij was erbij geweest

toen ze ontdekte dat ze een Audire was. Elk geluid was een ontdekking geweest. Nu zag hij dat ze haar aandacht richtte op de nachtelijke geluiden alsof ze nooit anders had gedaan.

‘Er komt iemand aan,’ zei ze.

‘Rif,’ zei Perry. ‘Dat is een van mijn mannen.’ Het kon nooit dat er al een uur voorbij was. Bij lange na niet. ‘Er zijn er nog meer in de buurt.’

Perry ving de plotselinge verslechtering van haar humeur op als een verkwikkende, koele windvlaag. Het volgende moment sloeg zijn hart een slag over. Hij was al maanden niet meer zo nauw met de emoties van een ander verbonden geweest. Al niet meer sinds de laatste keer dat hij bij Aria was geweest.

‘Wanneer ga je terug?’ vroeg ze.

‘Al snel. Morgenochtend.’

‘Ik begrijp het.’ Ze keek van hem naar de ketting, en haar blik werd afstandelijk. ‘De Getijden hebben je nodig.’

Perry schudde zijn hoofd. Ze begreep het niet. ‘Ik ben niet helemaal hiernaartoe gekomen om één nacht met je door te brengen, Aria. Ga met me mee terug naar de Getijden. Het is hier niet veilig, en...’

‘Ik heb geen hulp nodig, Perry.’

‘Zo bedoelde ik het niet.’ Hij was te onrustig om zijn gedachten op een rijtje te krijgen. Voor hij nog iets kon zeggen deed ze weer een stap bij hem vandaan en hield haar handen boven de messen achter haar riem. Enkele tellen later dook Rif op uit het bos en liep met zijn vierkante schouders gebogen op hen af. Perry vloekte binnensmonds. Hij had meer tijd nodig met haar. Alleen.

Rif hield zijn pas in toen hij Aria zo alert en gewapend zag staan. Waarschijnlijk niet wat hij van een Inling had verwacht. Perry zag hoe behoedzaam ook zij keek. Met dat litteken in zijn gezicht en die uitdagende blik zag Rif eruit als iemand die je beter kon mijden.

Perry kuchte. ‘Aria, dit is Rif, het hoofd van mijn wacht.’ Het was raar om twee mensen aan elkaar voor te stellen die zo veel

voor hem betekenden. Voor zijn gevoel zouden ze elkaar al moeten kennen.

Rif knikte kortaf naar niemand in het bijzonder en wierp Perry een boze blik toe. 'Even overleg,' zei hij op scherpe toon, waarna hij met grote passen wegliep.

Een steek van woede trok door Perry heen omdat er op die toon tegen hem werd gesproken, maar hij vertrouwde Rif. Hij keek Aria aan. 'Ik ben zo terug.'

Al na een paar passen draaide Rif zich met zo'n felle ruk om dat zijn vlechten uitwaaierden. 'Ik hoef je vast niet te vertellen hoe je stemming op dit moment is, hè? Je stinkt naar stommiteit. Al die tijd hebben we achter een meisje aan gejaagd dat jou zo...'

'Ze is een Audire,' viel Perry hem in de rede. 'Ze kan je horen.'

Rif stak boos zijn wijsvinger uit. 'Ik wil dat jij me hoort, Pergrijn. Je moet om je stam denken. Je kunt je de kop niet gek laten maken door een meisje, en al helemaal niet door een Inling. Ben je soms vergeten wat er is gebeurd? Want ik kan je verzekeren dat de stam het nog donders goed weet.'

'Die ontvoeringen waren niet haar schuld. Ze had er niets mee te maken. En ze is maar een halve Inling.'

'Ze is een Mol, Perry! Een van hén! De rest interesseert ze niet.'

'Ze doen gewoon wat ik zeg.'

'Of misschien keren ze zich achter je rug om tegen je. Hoe denk je dat ze het zullen opvatten als ze jou samen met haar zien? Dal mag het dan op een akkoordje hebben gegoooid met de Inlingen, hij heeft er nooit een meegenomen naar zijn bed.'

Perry schoot naar voren en greep Rif bij zijn vest. Zo bleven ze even roerloos staan, slechts centimeters bij elkaar vandaan. Rifs woede bezorgde Perry een ijzige, brandende smaak achter in zijn keel. 'Je bedoeling is duidelijk.' Perry liet Rif los, deed enkele passen achteruit en haalde een paar keer diep adem. De stilte die zich tussen hen uitstreekte was oorverdovend na hun ruzie.

Hij zag wel in dat het problemen zou geven als hij Aria meenam naar de Getijen. De stam zou haar de schuld geven van de vermiste kinderen, of ze nu onschuldig was of niet, omdat ze nu eenmaal een Inling was. Hij wist dat het niet gemakkelijk zou zijn – in het begin tenminste niet – maar hij zorgde er wel voor dat het goed kwam. Wat er hierna ook moest gebeuren, hij wilde haar bij zich hebben, en als Bloedheer had hij het recht om dat te beslissen.

Perry wierp een vluchtige blik op de wachtende Aria en keek toen naar Rif. ‘Zal ik je eens wat vertellen?’

‘Wat nou weer?’ snauwde Rif.

‘Jij hebt absoluut geen gevoel voor tijd.’

Rif grijnsde scheef. Hij streek over zijn achterhoofd en zuchtte. ‘Dat is zo.’ Toen hij verder praatte, was het venijn uit zijn stem verdwenen. ‘Perry, ik wil gewoon niet dat je zo’n vergissing begaat.’ Hij knikte naar de ketting. ‘Ik weet wat dat ding je heeft gekost. Ik wil niet meemaken dat je hem weer kwijtraakt.’

‘Ik weet wat ik doe.’ Perry omklemde het koele metaal. ‘Ik heb dit immers.’